

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1107

01.06.2024 (135)

Michael Kühnen

Den andre revolusjonen Bind II: Folkestaten

Del 4

Før rase og nasjon

Vi antok at det var nødvendig for vårt folks lykke og fremtid å gi det nasjonale livet en mening.

Den første, selvvinnlysende fornuften er å sikre nasjonens fremtid. Til dette trenger vårt folk et tilstrekkelig livsrom. Ideen om Riket er rammen for en tysk verdensmaktpolitikk som må vise seg i spenningsfeltet mellom vårt hat mot den etablerte etterkrigsordenen og nødvendigheten av raseloyalitet i rasekampen mellom hvite og fargede.

Alt dette er selvfølgelig bare sant under forutsetning av at nasjonalsosialismen og dens idé om nasjonens eneste verdi er riktig. Dette kan diskuteres, og derfor er vår bevegelse for øyeblikket i ordets egentlige forstand et "parti" - det vil si en del av en intellektuell-politisk kamp. - Så hva er de åpenbare alternativene til det völkische verdensbildet?

MATERIALISMEN som, som beskrevet, skjuler seg bak de to herskende verdenssystemene - kommunismen og den liberale kapitalismen - er åpenbart ute av stand til å gi mening til verken det personlige eller det nasjonale livet.

Det sier seg selv at enhver stats- og regjeringsform er forpliktet til å handle på en slik måte at borgernes behov blir tilstrekkelig tilfredsstilt, og at herskerne verken bør holde disse behovene nede med makt - slik det er vanlig i kommunistiske stater - eller piske dem kunstig opp - slik kapitalistiske regimer har for vane å gjøre. Men dette kan bare være et nødvendig første skritt. En stat kan ikke, etter at den har lyktes med dette - og i det hvite herredømmet har den i stor grad lyktes med det - nøye seg med å administrere denne staten.

Å sikre de grunnleggende livsfornødenhetene er bare utgangspunktet. Hvis ikke meningen med livet blir lagt til og kommunisert på en forpliktende måte til alle borgere, vil den unge generasjonen, som har vokst opp desorientert, gjøre opprør mot dette systemet.

Materialisme er derfor ikke og kan ikke være et mål i livet. I de tilfellene der den er det, ligner den et rusmiddel som bedøver individet og får det til å glemme den indre tomheten i livet. Man kan bare synes synd på disse menneskene. De er ulykkelige mennesker. Her ser vi årsaken til at det nettopp er i de rikeste og mest problemfrie samfunnene i Vesten - f.eks. i den amerikanske middel- og overklassen, i Skandinavia og Vest-Tyskland - at de høyeste selvmordsratene registreres, at velstandsrelatert kriminalitet og psykiske lidelser øker alarmende, og at alkohol- og narkotikakonsumet når desperate proporsjoner. Dette er tegn på en psykisk sykdom som er i ferd med å infisere hele folkeslag. Denne sykdommen kalles "materialisme som livsgrunnlag for et samfunn!"

Idealisme er åpenbart en grunnleggende betingelse og forutsetning for menneskelig liv, ja, det mest menneskelige ved mennesket. Når alt kommer til alt, sørger alle dyr for sitt eget livsopphold, og noen arter skaper høyt utviklede, statslignende strukturer for dette formålet. Men ingen maur har noen gang tenkt over meningen med sine omgivelser eller sitt eget liv. Livet i moderne kommunistiske og kapitalistiske stater er en maurs tilværelse. Revolusjonære i øst og vest gjør opprør mot dette.

I denne sammenhengen er det naturlig at spørsmålet om religion også dukker opp for oss.

I Det tredje riket ble det gjort enkelte forsøk på å gjenopplive våre forfedres artstilpassede, hedenske religion. Det er ingen tvil om at en vellykket gjenoppliving av den germanske religionen ville ha gitt den völkische staten et ekstra, sikkert fundament. Menneskets religiøse behov ville ha smeltet harmonisk sammen med det ideologiske grunnlaget for staten og den nasjonale organismen.

Et lignende forsøk ble gjort av den kristen-protestantiske bevegelsen blant de tyske kristne, som på ingen måte var en nasjonalsosialistisk oppfinnelse, men som har røtter langt tilbake i tid. Keiser Wilhelm II skrev for eksempel fra sitt

nederlandske eksil til den tidligere krigsministeren von Stein i 1923:

"Doorn 9.IX.23

Min kjære eksellense,

Tusen takk for ditt vennlige brev. Ja, jeg studerer ivrig Skriftene. Du har helt rett, menneskene har ikke forandret seg fra slik GT beskriver dem, men spesielt ikke jødene. De har følgelig forblitt de samme røverne, morderne og tyvene som de fremstiller seg selv for oss i Josvas bøker, og er blitt enda mer ambisiøse og ondskapsfulle i sitt hat mot utlendinger og kristne. Derfor har GT bare historisk betydning for meg. Det nye er mye nærmere meg. For meg er Kristi person alt, og ved siden av den forsvinner GT. Jeg står på den klare høyden i skyggen av Forløseren og ser derfra ned i den dype dalen der GT ligger i tåke. Ut av denne dalen skinner enkelte solbeskinnede fjelltopper: de store profetene, enkelte salmer, enkelte ord som gleder meg.

Den gamle hevngjerrige, folkeødeleggende Jahve er for øvrig Judas lokale gud og har overhodet ingenting å gjøre med vår forestilling om "Gud Fader", slik "Sønnen" har lært oss. Vi er Guds barn (gjennom Kristus), det ante allerede det erkegermanske folket da de ba til "Allfaderen", som jøden ikke vil vite noe om. Kirken vår svikter totalt i denne tiden, i stedet for nasjonalt og monarkisk å heie på sjeler, forblir den helt "nøytral" og taper terreng daglig. Den lovgivende generalsynode er et bilde på hjelpeløse mumlende gamle menn og vanærer seg selv. Modige menn som Doering, elsket av folket, blir motarbeidet! Kirken må bli etnisk og nasjonalt tysk, ikke pseudo-jødisk, slik den er nå. Jeg forsøker å arbeide i denne retning, men uten å lykkes. Roma er mer dyktig aktiv; fremmer det katolske Kaisertum med jødisk-kapitalistiske tjenestemenn!

*Johanniterordenen gjør ingenting, adelen gjør ingenting på landsbygda! Hva kunne de ha gjort for å styrke monarken. Tenkte i landet kunne ha gjort! Henry Ford sier: "Jødene skapte verdenskrigen, helt på egen hånd!" Derfor sier jeg: Bort med Moses, frem med Kristus!
Wilhelm"*

Både nyhedenskapet og de tyskkristne kunne ha gitt germanerne en ny religion som - i likhet med islam på det kulturelle området - ikke bare ville ha gitt enkeltmennesker en mening med livet, men som også kunne ha bidratt til å forme hele det nasjonale livet. Ingen av de to religiøse bevegelsene var i stand til å gjøre dette alene. Men det kan og skal ikke være den nasjonalsosialistiske folkestatens oppgave å skape en statsreligion og påtvinge folket den. Vi nasjonalsosialister er tilhengere av et fullstendig skille mellom kirke og stat og av religionsfrihet.

Vi kan lære mye av den katolske kirken, av dens religiøse system og hierarkiske orden:

På samme måte som den katolske kirke i nesten tusen år har lyktes i å gi menneskene i sin kultursfære en fast åndelig orden - uansett hva man måtte mene om innholdet i og formene for denne ordenen - vil nasjonalsosialismen også etablere et åndelig fundament og dermed gjøre slutt på den retningsløsheten og det kaoset som har preget det tidligere kristne Vesten etter at den romersk-katolske kirkens absolutte åndelige makt brøt sammen. I stedet kommer en romersk vestlig orden på nasjonalsosialistisk og dermed völkisch-rasemessig grunnlag.

En militant katolisisme som ikke utelukkende begrenser seg til den religiøse sfæren, slik enkelte fascistiske bevegelser og også katolske tradisjonister tar til orde for, er ikke uproblematisk politisk. Det er imidlertid ikke å forvente at katolisismen igjen vil gjenvinne sin åndelige formasjonskraft. Den er ugjenkallelig blitt en del av det "pluralistiske samfunnet" og dermed uforpliktende.

Religionen kan fortsatt gi enkeltmennesker et fotfeste i livet, men den er ikke lenger i stand til å forme det nasjonale fellesskapets åndelige og politiske karakter. Det trenger ikke nødvendigvis å forbli slik. En dag, når vi nasjonalsosialister har etablert en folkestat med en solid ideologi, kan det tenkes at religiøse strømninger av samme slag også vil bli mektige og påvirke vårt folks liv. Men det er lite sannsynlig at den kristne eller noen annen religion igjen vil være i stand til å forme en verden etter eksemplet med reislamiseringen. Dette er blitt en oppgave for den nasjonalsosialistiske bevegelsen.

Vi har innsett at verken materialismen eller religionen - uansett hva den måtte være - kan overvinne den åndelige og mentale ødeleggelsen, den dype krisen i de hvite industrilandene. Dette kan bare oppnås ved hjelp av en verdensanskuelse som er forpliktet på den ideelt formede tradisjonen på vårt kontinent. Den eneste arvtageren til denne tradisjonen er nasjonalsosialismen.

Men - spør våre meningsmotstandere - må det nødvendigvis være menneskene som er den eneste bæreren av meningen med menneskelivet? Finnes det alternativer?

Den borgerlig-liberale individualismen forkynner hele tiden individets verdi. Den skiller seg bevisst fra vår "völkische Kollektivismus", som det heter i okkupasjonstidens tyske grunnlovsvern. La oss se bort fra det faktum at denne liberalismen, gjennom sin tette sammenveving med det umenneskelige kapitalistiske økonomiske systemet, hele tiden trækker på sitt eget verdisystem uten selv å merke det. La oss se på den liberalistiske ideologien alene:

Individets frihet, trivsel og liv er den høyeste verdien, og folket og staten trer tydeligvis i bakgrunnen. Deres oppgave er i bunn og grunn bare å sikre individets frie utvikling.

Denne guddommeliggjøringen av individet er absurd. De er stakkarslige, fattige mennesker som ser den eneste meningen med tilværelsen i sitt eget korte liv - i å bli født, arbeide, nyte, dø. Denne borgerlige individualistiske egoismen, som refererer til de seksti eller sytti årene av ens eget liv, skal være alt? Hvor patetisk er det ikke å måtte si til seg selv på dødsleiet: "Den eneste meningen med livet mitt var å utvikle meg selv fritt. Nå har det livet tatt slutt. Så resultatet blir en meningsløs, tom intethet."

Er et slikt liv og en slik død virkelig meningsfull, vakker og human? Nei. Det enkelte menneskets liv har bare mening og verdi når det når ut over seg selv, når det brukes til noe varig.

Selv om liberalismen oppnådde sitt utopiske mål og skapte et samfunn av "ansvarlige borgere" der hver enkelt utvikler seg selv på en måte som svarer til hans eller hennes drøm om et lykkelig og oppfylt liv, ville dette samfunnet likevel forbli meningsløst, tomt og dødt uten respekt for fortiden og uten ansvarlig bekymring for fremtiden.

Individets frihet finner bare sin verdi og mening i det nasjonale fellesskapet. Uten dette båndet er individets liv verdiløst og meningsløst, siden det ikke blir noe igjen av det. Den navnløse slaven som arbeidet i livslangt tvangsarbeid på pyramidene som ble reist til ære for det egyptiske riket, har levd et mer meningsfylt liv enn den TV- og fritidsavhengige tyskeren, hvis eneste bekymring er å ikke dø av en fet hjertesykdom! Dette er den dype, indre meningen bak det ofte demoniserte nasjonalsosialistiske slagordet:

"Du er ingenting! Folket ditt er alt!"

Denne erkjennelsen reduserer ikke individets verdi, men øker den, fordi den forankrer det i den nasjonale historien. Hvis det ikke var slik, ville ingen mennesker noensinne ha våget å ofre livet for en idé, ingen ville noensinne ha blødd på alle tiders slagmarker!

Hver gang et menneske bevisst utsetter seg for livsfare for å stå opp for et mål utenfor sitt eget liv - for sine medmennesker, for sin tro, for sitt folk - håner han den ynkelige feighet i ideologien om individets absolutte verdi, som bare er tenkelig i en historieløs, dekadent endetid.

Nei - individets liv er ikke og kan ikke være den høyeste verdi. Nettopp fordi nasjonalsosialismen ser seg selv som legemliggjøringen av personlighetens og

rasens høyeste verdi, må vi legge denne borgerlige holdningen langt bak oss.

Bare det mennesket som utvikler seg og utvikler seg i fellesskapet, lever et meningsfylt liv. Da har de også rett til å forvente at folkestyret anstrenger seg for å forme deres livsvilkår på en human måte. Vi vil ikke tilbake til den egyptiske eller sovjetiske tvangsarbeideren - men vi vil selvfølgelig heller ikke tilbake til den sjelløse forbruksmaskinen.

Nasjalsosialisme betyr menneskelig frigjøring, sosial rettferdighet og verdighet.

Mennesket er et individ - derfor streber det også etter individuell lykke - men det er også og fremfor alt et samfunnsvesen i den evige kjeden fra de døde til de ennå ufødte av sitt folk - derfor får dette livet og denne streben etter lykke bare mening og verdi i båndet til dette folket! For marxister er folket til syvende og sist et ubetydelig begrep uten mening og innhold. I sin internasjonalistiske villfarelse gjør de proletariatet til bærer av historiens mening.

Den marxistiske ideologiens avgjørende svakhet er dens tro på at den historiske utviklingen er uunngåelig. Av dette følger en dyp umenneskelighet og likegyldighet overfor arbeiderklassens virkelige ambisjoner. Karl Marx uttrykte det slik: *"Det er ikke et spørsmål om hva denne eller hin proletar, eller til og med hele proletariatet, forestiller seg som sitt mål for øyeblikket. Det er et spørsmål om hva det er, og hva det vil bli tvunget til å gjøre historisk i samsvar med dette vesenet."*

I mellomtiden har det blitt tilstrekkelig klart at andre mennesker alltid tvinger folk til å gjøre noe, men ikke "historien". Det er altså mennesker som gjør krav på å erkjenne og gjennomføre historiens mening. Arbeiderklassen, som hardnakket motsatte seg "historiens uunngåelighet", ville derfor åpenbart trenge mesterhjerner og en "fortropp" til å handle på sine vegne - for for en troende marxist er det utenkelig at historien ikke uunngåelig fører til kommunismen. Lenin trakk denne konsekvensen med brutal besluttsomhet og etablerte dermed det bolsjevikiske tyranniet.

MARXISMEN har aldri vært en tenkemåte og en overbevisning for arbeiderklassen, men objektivt sett alltid en ideologi for borgerlige intellektuelle, som i sin intellektuelle arroganse er likegyldige til arbeidernes ønsker, forestillinger og ideer. Marxismen er en skyttergrav av uforståelse mellom "arbeiderklassens fortropp", kommunistpartiet og den virkelige arbeiderklassen og fører enten til allmakt - der sovjetiske stridsvogner garanterer ro - eller til avmakt - der tvangsmidlene mangler - hos de borgerlige intellektuelle som ser på seg selv som historiens eksekutører.

Marxismens allmakt og avmakt er bare to sider av samme sak. Men det ville være uærlig å fornekte at ærlige og idealistiske marxister på tre måter har forsøkt å komme seg ut av denne avgjørende blindgaten i ideologien:

Maoisme, reformsosialisme og udogmatisk sosialisme.

Jo mer elendige levekårene til folket er, jo større den uoverstigelige kløften er mellom en liten, allmektig og ufattelig rik overklasse og massen av folket, desto større blir behovet for en grunnleggende revolusjon av forholdene. Noen steder fører denne situasjonen i utviklingsland til at kommunistiske grupper lykkes i å minske gapet mellom seg selv og folket. Dette gjelder særlig det maoistiske Kina, men også Cuba kan nevnes her. Årsaken til dette er at folkets - ikke bare arbeiderklassens - interesser for en stund i historien sammenfalt med de kommunistiske herskernes: Elendighet og underutvikling må elimineres!

Dette har ingenting med marxistisk ideologi og troen på proletariatets historiske oppgave å gjøre. Det er snarere en politisk organisering av et folk som endelig søker et sikkert levebrød. Og det er faktisk vanskelig å se hva som egentlig er marxistisk ved maoismen - Mao tse-tung: "Folket, og bare folket, er verdenshistoriens drivkraft!" - hvis man ser bort fra fraseologiske fraser. - hvis man ser bort fra den fraseologiske overbygningen. Og dette forklarer i sin tur fascinasjonen og karismaen til andre nasjonale revolusjonære bevegelser i den tredje verden. Deres marxisme er for det meste bare et skalkeskjul for å få politisk og økonomisk hjelp fra den kommunistiske styresfæren. Disse bevegelsene har lite til felles med marxistisk ideologi: De ligner mer på fascismen slik den ble definert av Benito Mussolini - fascisme er nasjonalisme + sosialisme.

Maoismen er i seg selv en slags kinesisk fascisme. Det virker imidlertid ikke umulig at det post-maoistiske lederskapet i Kina igjen vil nærme seg den sovjetiske modellen, i hvert fall på hjemmebane. Da vil kløften mellom de styrende og de styrte åpne seg igjen. Uansett er sosialismen i den tredje verden for det meste en fascisme som ikke tør å kalle seg det!

I de utviklede industrilandene lyktes det endelig sosialreformistiske marxister å forankre seg i arbeiderklassen. Denne suksessen ble oppnådd gjennom en uerkjent, men iherdig praktisert oppgivelse av den marxistiske ideologien.

Faktisk har reformsosialismen - særlig sosialdemokratismen og fagbevegelsen - store fortrinn når det gjelder å forbedre arbeiderklassens levekår. Det ville være uærlig å benekte dette. Men denne reformsosialismen, som måtte bevege

seg lenger og lenger bort fra sitt marxistiske opphav for å vinne arbeiderne, har mistet sin eksistensberettigelse etter første verdenskrig.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITSPARTY AUSLANDS- UND AUFRÜHRUNGSORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Seitlang haben sich die Kapitalisten der Weltmacht am 8. Mai 1945 vor der nationalsozialistischen Bewegung nicht als zu spüren an der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Alle Nationalsozialisten sind vorzeitig geflüchtet. Hitler und Rosenberg waren schon Schächer an Schächer an Kampf um die Führung unserer weißen Völker.

Die Bewegung ist zwar stärker geworden, aber die Größe des heidnischen Volkstums ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Die nationalsozialistische Bewegung ist ein Volk, das Volkstum gegen alle weißen Völker (V) zu bringen. Seine Mittel sind Erziehung, Kulturkampf und Rassenreinigung.

Ob "legal" oder "illegal", ob im Widerkampf oder im Massenkampf, ob im Propagandakampf, bewaffnet oder auf einem Kolonialfeld unter der Idee Nationalsozialismus zu sein. Hitler!

Gerhard Lueck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS News Bulletin
www.nsdapao.org
#1005 19 June 2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Front Report
Interview with Molly
Part Three

NSK: Your current projects are obviously philosophical and art related.

Please describe your views on the impact of such topics in politics.

Molly: Well I try to still update the photo gallery, but mostly I've been concentrating on Adolf Hitler and the Army of Mankind (www.meinungsbewusstsein.com/truth.htm). I'm at 21 pages now, and I have so much more to do. Studying WWII is an absolute minefield of information. You seek out information on one thing and find two more things to research. It feels a bit like you are an archeologist, unearthing the buried past. A past that they would rather not be brought to light. We can thank the internet again for the flood of information and pictures. Extremely rare stuff has

the NEW ORDER

Number 179 (179) Founded 1978 April 26, 2022 (178)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the billion idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialist and other racially-aware entrepreneurs and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is one much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, cultural destruction, and extermination.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battles, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hitl Hitler!

Gerhard Lueck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonalsosialistisk propagandaleverandør!
Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
Hundrevis av bøker på mange språk
Hundrevis av nettsteder på mange språk

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO nsdapao.info